

PETR PIŤHA

Smrt našich blízkých je hrozná. Vzniká vedle nás prázdno, hlas, s nímž jsme hovořili, umlkne, vzájemné projevy lásky a služby se ztratí. Je to hořká chvíle rozchodu, který má trvat. Smrt našich blízkých je však především velikou zkouškou naší lásky a víry. Víme, že láska nikdy nepřestává. Jakou tedy má teď podobu. Je to vzpomínání? Ne, vzpomínky nejsou dosti živé. Přesto, že si zpětně různé věci uvědomujeme a rozpomínáme se na mnoho zapomenutého, nic opravdu nového tu nevzniká. Je to tedy pokračování v tom, co bylo?

V rovině věrnosti týmž zásadám a způsobu přístupu k životu můžeme a máme být nadále věrni svým přátelům, ale myslit opravdu, že se nic nestalo, že to není pravda, že se otevrou dveře a naši zemřelí vyjdou z vedlejšího pokoje, kde chvíli spali, je k šílenství vedoucí klam. Nemá smysl pro ně prostírat, jejich místo zůstane prázdné a my to víme, protože jejich porci jsme neuvařili. Jejich pobývání s námi je přitom těm, kteří opravdu milovali, zcela zřejmé a známé. Je ovšem jiné, protože došlo k veliké transpozici.

Vše, co bylo vnější, co bylo setkáváním s druhým, stává se vnitřním, nám samým vlastním. Hlasy, které umlkly vně, tiše se ozývají uvnitř radami, povzbuzením či nesouhlasem. Teprve, tehdy, když opustí místo vedle nás, poznáváme, jak hluboce vstoupili do nás, protože to, na co nás dříve z vnějšku upozorňovali, vidíme najednou sami.

K dědictví milujících patří úžasné rozšíření osobnosti, protože jsme proniknuti vším, co na druhých je smrti nepodléhající. Mnozí lidé se domnívají, že otci se stáváme při narození dítěte. Jistě ano, ale daleko závažněji se stáváme otci při otcově smrti, protože tehdy ten, který mluvil k nám, promluví z nás.